

EGY VÉGSŐ BÚCSÚ

„Melinda Leigh újabb ütős könyvvel érkezik, de nem vagyok meglepve, mert mindig nagyszerűen bevonja az olvasót a történeteibe!”
— Laurie, www.booksamillion.com

Grand
Selection

MELINDA LEIGH

MELINDA LEIGH

EGY
VÉGSŐ
BÚCSÚ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Anyának, amiért NJ teljes államát kitapétázta könyvvelzökkel.

Első fejezet

A sírásás kemény munka. Holdfény villant a lapáton, ahogy megemelt egy kupac földet, és kihajította a térdig érő gödörből. Az október éjszakai hűvös idő ellenére izzadság csorgott a szemébe. Megállt, és a ruhaujjával megtörölte a homlokát. Egy lendülettel a földbe dőfte az ásót, akár egy szigonyt, majd hagyta, hogy egyenesen álljon, amíg leveszi a flanelingét. Kihajította az inget a gödör szélére.

A csupasz mellkasát megcsapta a szellő, és hűsítette a bőrét. Égett fa füstös szaga keringett a levegőben. Az ösvényt szőnyegként terítették be a száraz levelek, a fák félig lecsupaszítva meredtek a semmi-be. Az ásó nyelére támaszkodott, és az ég felé emelte az arcát. A fák teteje felett világított a hold, olyan alacsonyan fénylett az égbolton, hogy úgy érezte, el tudná érni, és meg tudná érinteni. Felemelte a kezét, a mozdulattal azt az illúziót keltve magában, mintha a tenyerében tartaná a holdat.

A hatalom illúzióját.

Annak ellenére, hogy valójában éppen az előző kudarcát temette, erő áradt szét benne. Óvatos volt, mint mindig.

Senki sem fog rájönni.

Senki sem állítja meg őt.

Nincs határa annak, amire képes.

Mély levegőt vett. Fenyő és sár illata szállt felé az erdőből. Tücskök ciripeltek körülötte a sűrű aljnövényzetben, és a közeli folyó felől, ami átszelte az erdőt, és végigcsörgedezett a hegyoldalon, a fülébe sodródott a köveken csobogó víz hangja. A zsákmányállatok rettegnek a sötétségtől, de ő természeténél fogva ragadozó.

A sötétség a szövetségese.

És ha pirkadat előtt végezni akar, akkor újra munkához kell látnia.

Kirántotta a lapátot a földből, és visszatért a feladatához. A legtöbb ember nem is gondolná, mennyi ideig tart megásni egy akkora sírt, hogy elférjen benne egy teljes tetem.

Valójában a legtöbb ember még sosem csinált ilyesmit.

Kanyarintott egy újabb lapát földet, és felhajtotta a fűbe. Eleinte a talaj finom és puha volt. De minél mélyebbre ásott, annál tömöttebb lett a föld. Ha tél lett volna, akkor lehetetlen feladat. Rálépett az ásó fejére, és mélyebbre erőltette a földben. Ideje elintézni ezt.

Neki találkozási vannak. Ügyeket kell intéznie.

Utódot kiválasztani.

Hátrapillantott a pokrócba csavart figurára a fűben, a gödör mellett. Az első szabály, ha az ember tanulni akar a hibájából, hogy elismeri a felelősséget. Elcseszte.

Ő választotta a nőt, ezért őt terheli a felelősség. A nő nem volt elég edzett. Lehet, hogy valamiféle defektje volt, ami elkerülte a figyelmét?

Talán. De most ideje maga mögött tudni ezt a kis kitérőt, és továbblépni. Újult erővel látott munkához. Mire végzett, sajgott a válla, háta, lába, de afféle jóleső izomfájdalom volt, amit a kemény fizikai munka okoz.

Kimászott a gödörből. Elég mélynek kell lennie.

Napfény derengett fel a láthatáron.

A feltekert csomag mellé guggolt, és elvonszolta a sírgödörig. Félrecsúszott a pokróc, felfedve a nő műanyagba burkolt arcát. Idegeség lett rajta úrrá, ahogy visszahajtotta a takarót a nő tágan meredő szemekre. Nem lett volna szabad meghalnia.

Időnként történnék szarságok.

De pótolható. Betemette a gödröt, a talpával keményre tiporva a földet. Ezután egy bottal végigsepert a talajon, a frissen felásott földet száraz falevelekkel borítva be.

Felegyenesedett, és kiegyengette a hátát, közben pedig a lába körüli lehullott levelekre vándorolt a pillantása. Gyakorlatilag észrevehetetlen volt a sírhely. A túrázók egyenesen átsétálhatnak a holttesten, anélkül, hogy valaha is észrevennék. Visszatért a keskeny ösvényhez. Fáradtnak kellene lennie a kemény munkától. Ehelyett a hűvös éjszakai levegő – és az új terve – felvillanyozta. Maga mögött hagyja a tévedését. Van rá lehetőség, hogy tiszta lappal induljon tovább. Gyorsultak a léptei, ahogy a fahídon átkelt a folyó felett. Az út mindössze öt perc sétára volt onnan. Kiért az állami parkból, és a gépkocsija felé vette az irányt.

Nem hagyja, hogy ez a csalódás elkedvetlenítse. Nem olyan típus, aki könnyen feladja. Minden kudarcot az előnyére fordíthat az ember.

Ideje előlről kezdeni az egészet.

Ideje kiválasztani a következő áldozatot.

Második fejezet

Nem volt semmi baljóslatú a Tölgyfa utca 77.-ben. A kétszintes, kicsi, koloniális stílusú ház a fehér-kék zsaluival egy teljesen átlagos, szabvány házak alkotta lakóparkban állt. Kosárlabdapalánkok és hokihálók szegélyezték az utcát. Színes krétarajzok díszítették a járdákat.

Reggel kilenckor csendes volt a környék. A gyerekek már iskolában voltak. A szülők elmentek dolgozni.

Morgan hátán mégis végigborzongott valamiféle baljós előérzet egy csepp izzadsággal, amikor összevetette a laccímet az ölében pihenő dokumentumokkal. A számok megegyeztek.

A ház felé hunyorított. A háztető túloldaláról kikandikált az októberi nap a felhőtlen, kék égbolton. Sugarai áthatoltak a hűvös őszi szellőn, és beragyogták a juharfát az első kert közepén. Gyönyörű őszi reggel volt, nem mintha odabent bárki is tisztában lett volna ezzel. Az összes ablak redőnyét szorosan lehúzták.

Minden bizonnyal odabent volt.

– Ez az a ház – mondta.

Lance Kruger a dzsip kormányán dobolt egy ujjal.

– A legkevésbé sem tetszik ez nekem.

– Nekem sem. – Morgan lehajtotta a napellenzőt, és a tükör előtt megigazította a rúzsát.

Semmi mulatságos nincs egy bírósági idézés kézbesítésében.

A férfi elhajtott a ház mellett, és két bejárattal távolabb, a padka mentén leparkolt.

– Talán jobb lenne, ha én kopogtatnék be az ajtón.

Morgan oldalról a vezetőülésen ülő nagydarab férfit pillantott.

Lance otthagya a rendőrséget, és előző nyáron csatlakozott egy magánnyomozói irodához, de végső soron mégis zsarú volt – a fekete egyennadrágjától kezdve a tövig nyírt, szőke hajáig. A kék flaneling, amit kigombolva, betűretlenül viselt, elrejtette a fegyverét, de felfedte a bámulatra méltó izomzatot, ami feszítette az ing alatti sűrű pólját. A felhajtott ingujj alatt kidudorodott az alkarja.

És ha a fizikai megjelenését nem találták megfélemlítőnek, elárulta magát a tompa villanással a kék szemében.

Veszélyesnek tűnt, olyasvalakinek, aki fenyegetést jelent.

Ha az alávaló fickó, akit épp be akarnak idézni, csak egy pillantást vet rá, menekülőre fogja, a nyomozóiroda pedig kezdheti előlőről a keresését. Három nap alatt sikerült az illető nyomára akadniuk.

Morgan, az egykori kerületi ügyész, aki magánügyvéd lett, sokkal tartozott Lance főnökének. Előző hónapban a Sharp Nyomozóiroda hatalmas szívességet tett neki, és fizetség nélkül nyomozott egy bűnyűben. És ha mindez nem lett volna elég, Sharp felajánlotta, hogy kiad neki egy üres irodát az ikerházában, amikor Morgan eldöntötte, hogy elindítja a saját praxisát.

– *Nem* fog ajtót nyitni neked – mondta a nő. – És épp ezért kérte Sharp, hogy segítsek az ügyben.

Lance elkomorult, és a nő felé fordította a tekintetét. Mély, megadó sóhaj tört fel belőle.

– Igazad van. De – ismerve a múltját – nem tetszik az ötlet, hogy három méternél közelebb kerülsz ahhoz a seggfejhez.

Tyler Green több tízezer dollárnyi gyerektartással tartozott a volt feleségének. Ő volt a pocsek apák legpocsekabbja. Többször letartóztatták már betörésért és zaklatásért, habár minden alkalommal lealkudták számára a vádakat büntettről vétségre. Annak érdekében, hogy egy lépéssel a jogi felszólítások előtt járjon, és elkerülje a volt felesége kifizetését, otthagya a munkáját, kiköltözött a lakásából, majd a családtagjaitól és a barátaitól kunyerált, és sosem maradt elég ideig egy helyben ahhoz, hogy az igazságszolgáltatás rendszere a nyomába érjen. De minden jó véget ér egyszer. Az exfeleség felbérelte a Sharp Nyomozóirodát, hogy keressék meg, és így bíróságra tudja őt vinni.

Lance keskenyre préselte a száját.

– Lehet, hogy neked sem fog ajtót nyitni.

– Csakis egy módon deríthetjük ki. Én csak egy átlagos kisvárosi anyuka vagyok. – Morgan azt remélte, hogy Tyler összetéveszti őt az egyik szomszédjával. Abban reménykedett, hogy amint a férfi ajtót nyit neki, átadja az idézést, a nyomozóirodát pedig kifizetik.

Lance lepillantott rá.

– Lehet, hogy anyuka vagy, de nincs benned semmi átlagos.

Morgan megigazította a haját, kigombolta a fekete ballonkabátját, és a hátsó ülésen lévő brownie-ért nyúlt.

– Sokkal nagyobb eséllyel fog Tyler ajtót nyitni, ha én állok a bejáratnál.

– Tudom, de ez nem jelenti azt, hogy örülnöm is kell ennek – felelte Lance elkeseredett hangon. Morgan kabátujja a mozdulatát követve felcsúszott, felfedve a szegélyét egy friss, rózsaszín sebhelynek, ami a csuklójától a könyökéig húzódott – csúf emlékeztető volt

arra, hogy időnként veszélyes bűnözőkkel foglalkozni. Már több hette eltávolították a varratait, de a sebhely még mindig frissen éktelenkedett.

Lance szája körül elmélyültek a ráncok, ahogy a sebhelyről Morgan arcára emelte a tekintetét. Több volt köztük pusztán szakmai kapcsolatnál. Még felfedezésre várt, hogy mennyivel több. Lance volt az első férfi, aki vonzotta Morgan, amióta két évvel korábban a férjét meggyilkolták Irakban. De három kisgyermek mellett jobb napokon is kihívás időt szakítani egy férfira. És az elmúlt néhány hétben Morgan nyolcvanöt éves nagyapja is egyre ingadozóbb állapotban volt. Morgant az életét jellemző szokásos örületszinten túl további orvosi időpontok, vizsgálatok és aggodalmak nyomasztották.

Megérintette Lance duzzadó alkarját. Megnyugtató szándékkal, de az érintésre megfeszült a férfi karja. Ki tudta, hogy ilyen férfias is lehet egy alkar?

– Figyelni fogok – mondta Lance komor arccal.

– Egy pillanatig sem kételkedtem benne. – Morgan megmarkolta az ajtókilincset.

– Adj egy percet, hogy elhelyezkedjek. – Lance a flanelinge alá nyúlva ellenőrizte a fegyverét a dereka alatt, majd kiszállt a járműből.

Morgan a farmerébe törölte a nedves tenyerét, vett néhány mély lélegzetet, majd a járdára lépett. A brownie-s tálcat tartva elindult a hetvenhetes ajtó felé.

Lance leguggolt a szomszéd ház sövénye előtt. A bozótton át tisztán látta a bejárati lépcsősort.

Morgan végigsétált a süteménnyel a járdán át a kocsifelhajtóig. Fellépett két lépcsőfokot a bejárati ajtóig, és megnyomta a csengőt. Egy teljes percnyi csend után megemelte a sárgaréz kopogtatót, és

háromszor megkopogtatta. Újabb harminc másodpercig nem válaszolt senki.

De érezte, hogy valaki figyeli.

Az ajtó túloldaláról léptek hangzottak. Még néhány másodperc eltelt. Morgan úgy képzelte, hogy a férfi a kukucskálón keresztül figyeli őt. Visszatartotta a lélegzetét, amíg vacillált az illető az ajtó túloldalán.

Ezután fémes súrlódással elmozdult az ajtózár, majd a zsanérok halk nyikorgása kíséretében kinyílt az ajtó.

Tyler kilesett a résen. Meztláb volt, jól festett a farmerében és a fehér trikójában. A mappában lévő fotó valótanul rossz kép volt róla. Száznyolcvan centi feletti, fitt, nyúlánk termetű férfi volt, és jól nézett ki, afféle zilált, rosszfiús értelemben. Az arrogáns vigyor az arcán elárulta, hogy tisztában is van ezzel. Tekintetével tetőtől talpig végigmérte Morgant és vissza. Teljesen kitarta az ajtót, majd beállt, és lustán az ajtófélfának dőlt.

– Ki vagy? – kérdezte Morgan mellétől. Visszavonszolta a tekintetét a nő arcára.

– Morgan vagyok. – A nő mosolygott, elnyomva az émelygést a gyomrában.

– *Szeeeervusz*, Morgan. – A nő ajkát bámulva lassan, feltűnően megnyalta a száját.

Nyáladzósan.

Ez egy létező szó?

– *Maga* kicsoda? – kérdezte Morgan.

A férfi fixírozta.

– Az vagyok, akit csak szeretnél.

Mekkora. Egy. Tapló.

A nő félrebillentette a fejét, mint aki kissé ostoba, és nem érti.

A férfi elvigyorodott.

– Patty unokatestvére vagyok, Tyler.

– Ó. Remek. Ezt Pattynek és a gyerekeknek hoztam. – Előrenyújtotta a tálca brownie-t, és szélesebben mosolygott. Néhányszor megrebegtette a szempilláit, ami elcsépett, de hatásos manőver.

– Ó. Oké. – Két kézzel átvette a tálcat.

Morgan elővett egy borítékot a kabátjából, és a süti tetejére helyezte.

– Ez önnek jött.

– Mi a fasz?! – A férfi teste megfeszült. Arcáról eltűnt a bujaság, harag torzította el a vonásait.

Morgan hátralépett, nem akart hátat fordítani neki. Tyler azonban gyorsabbnak bizonyult a vártnál, a lomhaságból egy szempillanás alatt villámsebességbe kapcsol.

Egy bokorba hajította a süteményt, és előrelendült. A keze Morgan torkára szorult, a nőt lábujjhegyre kényszerítette a légcsővét szorító nyomás. Morgan mindkét kezével megragadta a férfi csuklóját, hogy kiszabaduljon a szorításából. Levegő után kapkodva küzdött a kétségbeeséssel, és próbálta lefeszgetni a férfi ujjait a torkáról. De azok vasgallérként markolták őt. Magasabb volt Morgannál, erősebb és irtó dühös.

– Te rohadt ribanc! Hogy mertél átvágni? – Tyler közelebb húzta magához. – Megmondhatod a volt nejemnek, hogy ha még egyszer meglátom, kinyírom. Egy fillért sem lát tőlem az a hálátlan ringyó!

Foltok villogtak Morgan szeme előtt, ahogy a férfi egyre erősebben szorította a nyakát.

Harmadik fejezet

Morgan!

Lance talpra ugrott, és a férfi felé sprintelt, aki a nyakánál fogva tartotta Morgant. A nő rongybabaként rándult össze, és lábujjhegyre emelkedett. Lance látása kizárólag a bejáratnál álló két alakra fókuszált. Harag hajtotta sebesebben a lábait.

Ha Tyler Green bántja Morgant...

Látta, ahogy Morgan az egyik karját a feje fölé emeli, és kilencven fokban elfordul. A nő előre körözött a karjával, és a vállá belső oldalával próbálta megtörni Tyler szorítását a nyakán. Ezt követően a könyökét a férfi arcába vágta. Tyler feje hátrarándult. Vér spriccelt fel. Pont abban a pillanatban emelte a kezét a szája és az orra elé, hogy Lance egy deréktáji támadással leteperte őt.

Lance és Tyler egymásba gabalyodva gurultak végig az elülső udvaron, majd Lance-szel felülkerekedve megálltak. Tyler a hátán elterülve megkísérelt egy kétségbeesett, gyenge ütéssel. Lance úgy legyintette félre az öklét, mint egy szúnyogot.

Végül nem lett nagy küzdelem. Tyler keményen viselkedett, amikor egy nőt támadott meg, de nem tudta, mihez kezdjen egy hozzá

hasonló méretű ellenféllel. Emellett erősen vérzett is, és Lance nem szégyellte kiélvezni a látványt. Tyler egy szájhős nyápic volt.

Lance a hasára fordította Tylert, hátrafesztette a karját, és fél térdel a férfi háta közepére helyezkedett.

Közelebb hajolva a gazemberhez megjegyezte:

– Bennetek, feleségbántalmazókban van egyvalami, ami közös. Nem tudtok olyasvalakivel megküzdeni, aki visszaüt.

– A magatokféle ribancok mindig összetartanak! – Tyler hátraköppött a válla felett.

– Ellátta a bajod. – Lance Morganra pillantott. – Szép volt.

Morgan egyik kezét a nyakán tartotta, és térdelt, a másik kezében a telefonját fogta. Lance feltételezte, hogy a 911-et tárcsázza. Miután megadta a címet a diszpécsernek, visszacsúsztatta a telefont a zsebébe, és a sarkára ült.

– Úton van a rendőrség – zihálta.

– Szállj le rólam! – kiabálta a fűbe Tyler.

Lance megrázta a fejét, és még egy kis súlyt helyezett a térdére. A levegő – és a küzdőszellem – úgy hagyta el Tylert, mint egy leeresztett abroncsot.

– Épp egy ügyvédet bántalmaztál, te agyalágyult – mondta Lance. – Börtönbe fogja juttatni a nyomorult segged.

Most, hogy Tyler mozgásképtelen lett, Lance Morganhoz fordult.

– Jól vagy?

Morgan megdörzsölte a nyaka tövét, és nyelt egyet.

– Igen.

– Jól elintézted. – Lance megdörzsölte a fájó pontot a combján, ahol előző évben egy golyótalálat véget vetett a rendőrkARRIERÉNEK. A seb begyógyult, amennyire tudott, de a hirtelen sprintelésre meghúzódott a heg.

Morgan talpra evickélt, és leporolta a térdét.

Öt perccel később megérkezett a seriffhivatalhoz tartozó terepjáró, és kiszállt egy seriffhelyettes. Scarlet Falls kisváros. A szerény helyi rendőri erő gyakran támaszkodott a megyei seriffre vagy az állami rendőrségre erősítésként.

Morgan megmutatta a seriffhelyettesnek a jogi iratokat, és összefoglalta az incidenst.

A seriffhelyettes megbilincselte Tylert, és talpra állította. Vér borította a férfi arcát, és eláztatta a fehér pólója elejét. A seriffhelyettes a terepjáró hátuljába ültette Tylert, majd felvette Lance és Morgan rövid vallomását.

– Formális jelentést is alá kell majd íratnom önökkel. – Morgan felé biccentett. – Szükségem lesz fotókra is azokról a véraláfutásokról, de előbb be kell vinnem a fickót a sürgősségre.

A seriffhelyettes elhajtott.

Visszafelé, a dzsiphez menet Lance hallgatott, de érződött még a testén a harag és aggodalom, ahogy a kocsihoz vezette Morgant, és kinyitotta neki az utasülés ajtaját.

A nő Lance-hez fordult, és a mellkasa közepére helyezte a tenyerét.

– Jól vagyok, Lance.

Lance megemelte Morgan állát, és félresöpörte a haját, hogy megvizsgálja a nyakát.

– Biztosra veszem, hogy jobban fáj, mint amennyire mutatod.

Már meg is jelentek a piros foltok a sápadt bőrén.

– A véraláfutás begyógyul – felelte Morgan.

– Ez nem azt jelenti, hogy szívesen látom a gyönyörű nyakadon. – Amíg együtt dolgoznak, Lance meg akarja őt védeni. Habár Morgan magas, a karcsú alakjával és finom vonásaival törékeny nő

benyomását kelti. Még ha meg is próbál hétköznapien öltözködni, tökéletesen nőies az apró, csillogó fülbevalójával és fekete hajával, ami úgy fénylik, mint egy samponreklám modelljének a haja.

De Lance rövid pórásra fogta a benne lakozó őrzőkutyát. Morgan nem egy gyámoltalan nő, még ha sokszor meg is lepte Lance-t, hogy milyen jól meg tudja védeni magát.

Ahogy a szívében érzett fájdalom is meglepte a férfit, valahányszor Morganra pillantott. Amit iránta érzett, már a kapcsolatuknak ebben a korai, sérülékeny szakaszában padlóra küldte a férfit. Mindössze néhány – igaz, meglehetősen forró – csókot váltottak eddig. De Lance nem tagadhatta, hogy többet érez pusztá fizikai vonzalomnál.

A megkönnyebbülés végül győzedelmeskedett felette. Váratlanul megmozdult, és mindkét kezével közrefogva Morgan arcát, hevesen szájon csókolta. Amikor megemelte a fejét, a nő kék szeme sötétten elkerekedett.

– Tudom, hogy tudsz magadról gondoskodni. De attól még szeretném letépni Tyler fejét, amiért bántott. Alig bírtam megállni, hogy megfojtsam.

Morgan elmosolyodott.

– Biztosra veszem, hogy értékelte az önuralmad.

– *Té* valószínűleg eltörted az orrát – vigyorodott el Lance.

– Nem állt szándékomban bármit is eltörni. Annyiszor gyakoroltam azokat az önvédelmi mozdulatokat, hogy pusztá izommemória volt a reakcióm.

Morgan apja és nagyapja is a New York-i rendőrségnél volt detektív. Az apját tizenöt évvel korábban, munka közben gyilkolták meg, de egyértelműen hasznosnak bizonyultak a leckék, amiket a gyerekeinek tanított.

Morgan elővett egy kék, virágos sálát az óriási táskájából, amiben látszólag egy fél disznót leszámítva minden volt. Egy elegáns csomóval megkötötte a sálát a nyakán, hogy elrejtse a véraláfutást. De a férfi tudta, hogy ott van.

Megszólalt Morgan telefonja.

– A húgod? – kérdezte, amint eszébe jutott, hogy Morgan testvére aznap kardiológushoz vitte a nagyapjukat. Stella a Scarlet Falls-i rendőrségnél volt nyomozó.

– Nem. Délutánra van időpontja. – Morgan leolvasta a kijelzőt. – Sharp az. Azt írja, siessünk vissza. Jött egy ügyfél.

A legutóbbi ügyüknél átélt veszély és az aznap reggeli incidens után Lance abban reménykedett, hogy ez egy kellemes, unalmas ügy lesz.

– Azt mondja, sürgős eset – mondta Morgan.

– Hát persze hogy az.

Negyedik fejezet

Morgan vezetett a Sharp Nyomozóirodáig. A magánnyomozói cég egy ikerház alsó szintjét foglalta el, néhány háztömbbel Scarlet Falls központjától, egy csendes utcában. Lance főnöke az épület felső emeletén lakott. A földszinti két hálószobás lakást munkakörnyezetté alakították át. Morgan foglalta el az üres irodát. Habár két külön létesítménynek számított, a magánügyvédek gyakran igénybe vették magánnyomozói irodák szolgáltatásait. Kényelmes volt egy fedél alatt, és a bérleti díj is alacsony volt. Morgan a vadonati új praxisával szűkösen állt.

Néhány éles vakkantás köszöntötte őket. Rakéta, a fehér-barna kóborkutya, akit Sharp nemrégiben örökbe fogadott, farkát csóválva sürgette őket, és Morgannak dörgölözött. Valamiféle buldogkeverék, az izmos testét kezdték szépen kitölteni a rendszeres ételadagok.

Sharp az előszobában fogadta őket.

– Az ügyfelet Tim Clarknak hívják.

Lincoln Sharp, az ötvenes éveiben járó, visszavonult Scarlet Falls-i rendőrnnyomozó fitt és szívós volt. Őszeb forduló vörös haját rövidre borotválva viselte. Miután huszonöt évet dolgozott a rendőrségnél, és további öt évig vezette a saját magánnyomozói irodáját, Sharp úgy

mérte fel az embereket a szürke ne-kezdj-ki-velem szemével, hogy semmi sem került el a figyelmét. Szikár, sólyomszerű vonásaival keménynek tűnt, de belül igazi mályvacukorból volt.

– Clark? – Morgan lehajolt, hogy üdvözölje a kutyát. – Ismerősen cseng a neve.

– Az kell hogy legyen – mondta Sharp. – Múlt pénteken eltűnt a felesége. Benne volt a hírekben.

– Már emlékszem. – Morgan felidézte a híradást. Egy fiatal anyuka, aki teljes ködbe veszett, a kocsiját pedig a semmi közepén találták meg.

Az ügy csupán rövid időre került a címlapokra, aztán egy hétvégi rendőrségi lövöldözés elterelte a nyilvánosság figyelmét.

Morgan és Lance követte Sharpot az irodájába, ő pedig bemutatta őket az ügyfélnek.

Tim Clark a húszas évei végén járt, kócos barna haja volt, ami a vállára omlott. Néhány napja nem borotválkozott, és a gombos inge olyan gyűrött volt, mint egy darab alufólia, amit gombócba gyűrtek, aztán megpróbáltak kisimítani.

Felállt, hogy kezet rázzon velük.

– Nagyon köszönöm, hogy fogadtak. Telefonálnom kellett volna, hogy időpontot kérjek, de őszintén szólva nem tudtam tisztán gondolkozni.

Sharp helyet foglalt az íróasztala mögött, Lance pedig a falnak dőlt.

Tim visszaült a székére. A lábánál egy babahordozó hevert. A baba köré betűrt kék pokrócból feltételezte Morgan, hogy kisfiú.

– Mennyi idős? – kérdezte.

– Négy hónapos. – Tim szeme elhomályosult. – Williamnek hívják. Sajnálom, el kellett hoznom. A kislányom a szomszédnál van, de Will kólikás. Senki sem akar rá vigyázni.

– Nem probléma – mondta Morgan. – Nekem is van három gyermekem.

A kisbaba megmoccant, és szuszogó hangot hallatott, amire Morgan kissé olvadozva leült a Tim melletti székre.

– Mit tehetünk érted, Tim? – kérdezte.

– Nem tudom biztosra. – Tim a lábával ringatta a babahordozót. – A feleségem elment múlt pénteken, hogy összefusson a barátnőjével egy pohár borra. Nem jutott el az étteremig. – Akadozott a hangja. – Senki sem látta azóta.

Morgan előrehajolt.

– Annyira sajnálom, ami történt, de miért jöttél hozzánk?

A férfi szeme elsötétült, és a baba lábára bámult.

– Mert a seriff több időt tölt azzal, hogy *utánam* nyomozzon, mint azzal, hogy keresse a feleségemet. – Tim keze ökölbe szorult a karfán. Megemelte a tekintetét, és az elkeseredésen túl haragos láng lobogott a szemében. – Nem tudom pontosan, hogy mire van szükségem, de láttalak a hírekben múlt hónapban, amikor a rendőrség nem a megfelelő férfit tartóztatta le. Beigazoltad a tévedésüket. A segítségedre van szükségem. A feleségem öt napja eltűnt, és a seriff sosem fogja megtalálni, amíg nem kezd el rajtam kívül más gyanúsítottakat keresni. És az ártatlan fiú múltkor börtönbe került. Én nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen. A gyerekeimnek szükségük van rám.

Morgan tüdejéből felszakadt a levegő, üresen hagyva őt. Nem volt rá mód, hogy tudja, bűnös-e Tim. Nem ő lett volna az első olyan férj, aki megöli a feleségét, aztán bejelenti a rendőrségnek az eltűnését.

Mi van, ha a seriffnek igaza van? Az egyik legrémisztőbb dolog a jogi magánpraktizálásban, hogy felelőssé válhat azért, hogy az utcán

tart egy bűnözőt. Tudta, hogy előbb-utóbb megtörténhet. A bűnözők hazudnak. Erről ismertek.

Morgan családja rács mögé küldte a bűnözőket, nem pedig kint tartotta őket. De az előző hónapban történt esettel Morgan elvesztette minden lehetőségét annak, hogy az ügyészi hivatalban dolgozzon. Nem csak egyszerűen leégett a híd mögötte. Hamuvá is porladt. Reménykedett benne, hogy polgári pereken dolgozhat majd, de egy kisvárosi ügyvéd nem válogathat. Ügyfelek nélkül nem tudja kifizetni a számlákat.

A kisbaba újabb hangot adott.

Az ablakon beözönlő napfény megvilágította a Tim szeme alatti sötét karikákat. Nem aludt már egy ideje. Morgan tisztán emlékezett arra, amikor a legkisebb gyermeke kólikás volt. Végtelennek tűnt, pedig John az idő nagy részében otthon volt, hogy segítsen. Szegény Tim egyedül küzd vele.

És nyilvánvalóan szüksége van Morgan segítségére.

Minden vádlottnak jár egy jó jogi tanácsadó, neki pedig védőügyvédként az a feladata, hogy a legjobb képességei szerint képviselje az ügyfeleit. Bíznia kell a jogrendszerben.

Összekulcsolta a kezét az ölében.

– Tehát a seriff hivatalosan nem tisztázott?

– Nem tudom. – Tim felhúzta az egyik vállát. – Azt állítja, hogy másokat is vizsgál, de nem hiszek neki. Úgy tűnik, nem találtak semmilyen nyomot. Talán ha tényleg megpróbálták volna, ha tényleg nyomoznának rajtam kívül is valaki után, mostanra megtalálták volna.

Tim szeme nedvesen fénylett. Elfordult, és néhány pillanatra behunyta.

Morgan kételkedett abban, hogy a seriff *senkit* ne vizsgált volna Timen kívül, de a házastárs mindig az első számú gyanúsított. Sajnálatos

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

módon a női áldozatoknak csaknem felét a közeli partnerük öli meg. Miután Chelsea nem került elő a kritikus huszonnegyztől negyvennyolc óráig terjedő időszakban, az ügyért felelős rendőr vizsgálni kezdte Timet.

– Hol voltál péntek este? – kérdezte Morgan lényegre törően.

De Tim egy pillanatra sem habozott.

– Otthon voltam a gyerekekkel.

– Tudja ezt bárki is igazolni? – kérdezte a nő.

– Bellával volt egy videóhívásunk az anyósomékkal olyan fél nyolc körül, úgy tizenöt percig. Utána csak én és a gyerekek maradtunk.

– Mennyi idős Bella?

– Három.

Túl fiatal ahhoz, hogy alibit szolgáltasson.

– Szóval, segítesz nekem? – Tim láthatóan reménykedett.

Morgan váltott egy pillantást Sharppal és Lance-szel. Mindketten benne voltak. A csecsemőre nézett. Szüksége van a szüleire.

– Igen.

Úgy érezte, helyes döntést hozott. Inkább vállalja a kockázatot, és tévesen képvisel egy ügyfelet, mint hogy hátat fordít valakinek, aki a segítségére szorul.

– Ó, hála az égnek. – Tim elernyed, mint akinek elszállt a testéből az erő.

– Most pedig mondd el, mi történt péntek este. – Morgan a Sharp iratfüzete melletti sárga jegyzetömb felé legyintett. Sharp átadta neki egy tollal együtt.

Tim megismételte a kezdeti vallomását.

– Kivel kellett volna találkoznia? – kérdezte Morgan.

– A barátnőjével, Fiona Westtel – mondta Tim. – Azóta vannak jóban, hogy két évvel ezelőtt ideköltöztünk.

– Hol ismerkedtek meg? – Morgan aprólékosan jegyzetelt.